

Folketinget — Europaudvalget

Christiansborg, den 13. august 2007

EU-Oplysningen

Til

udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Nye retningslinjer for drøftelser mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen under den fælles beslutningsprocedure

Resumé

Den fælles beslutningsprocedure har gennemgået en betydelig udvikling i de senere år. Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet indgik i juni 2007 en aftale, som afspejler det praktiske forløb i samarbejdet mellem de tre EU-institutioner i de enkelte faser af den fælles beslutningsprocedure.

Den nye fælles erklæring indeholder bl.a. mere detaljerede bestemmelser om de praktiske foranstaltninger i forbindelse med indgåelse af aftaler ved første- og andenbehandlingen.

Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen nåede i december 2006 til enighed om en ny aftale om den praktiske anvendelse af den fælles beslutningsprocedure, som skal være med til at gøre beslutningsproceduren mere effektiv, samordnet og åben.

Aftalen findes i en fælles erklæring fra de tre EU-institutioner, som formelt blev indgået den 13. juni 2007¹. Erklæringen er optrykt som bilag til denne note.

¹ Fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure (artikel 251 i EF-Traktaten), EU-Tidende C 145 af 30. juni 2007.

Aftalen fokuserer primært på følgende områder:

- 1) Loyalt samarbejde mellem EU-institutionerne i alle faser af den fælles beslutningsprocedure.
- 2) Formalisering af uformelle aftaler indgået i trilog (trepartsdrøftelser) under første- og andenbehandlingen af den fælles beslutningsprocedure.
- 3) Større effektivisering af EU-institutionernes arbejde ved øget samordning af deres respektive tidsplaner.
- 4) Deltagelse af rådsformandskabet i udvalgsmøder i Europa-Parlamentet.
- 5) Sikkerhed om indgåede aftaler.
- 6) Øget åbenhed i EU-beslutningsprocessen.

Loyalt samarbejde

Institutionerne forpligter sig til at samarbejde loyalt under hele proceduren for at tilnærme sig deres holdninger mest muligt til hinanden og derved at skabe mulighed for eventuelt at vedtage den pågældende retsakt på et tidligt stadium i proceduren².

Med aftalen opstiller de tre institutioner retningslinjer for afholdelsen af de trilog eller trepartsdrøftelser, som de seneste år er blevet anvendt til at indgå uformelle aftaler om kommissionsforslag allerede under første- eller andenbehandlingen.

Formalisering af trilog

Den nye erklæring formaliserer den nuværende praksis med uformelle forhandlinger (trilog) mellem repræsentanterne fra Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet, og at aftaler indgået under sådanne forhandlinger

afsluttes med en skrivelse. De uformelle triligmøder har praktisk betydning

² Den fælles beslutningsprocedure udvikler sig. Der har været et markant skifte hen mod, at sager afsluttes ved førstebehandlingen. Sager af denne art udgjorde næsten to tredjedele (63 %) af alle lovgivningssager i 2004-2006. "Tidlige" aftaler ved andenbehandlingen, der var ukendte før 2004, udgjorde i perioden 15 % af alle afsluttede sager, jf. Europa-Parlamentets aktivitetsrapport om forligsproceduren og den fælles beslutningstagning (juli 2004 – december 2006) af 31. januar 2007.

for mulighederne for at opnå enighed under første- og andenbehandlingen, ligesom det bidrager til at forberede arbejdet i Forligsudvalget.

Koordination af tidsplaner

Institutionerne forpligter sig til at opstille en vejledende tidsplan for de forskellige stadier i proceduren med henblik på at forbedre effektiviteten og aktualiteten af beslutningsprocessen.

Formandskabets deltagelse i udvalgsmøder i Europa-Parlamentet

Erklæringen indeholder et nyt punkt om, at formandskabet for Rådet deltager i udvalgsmøderne i Europa-Parlamentet for bl.a. at forelægge Rådets holdning til den sag, der behandles. Dette skal forbedre dialogen mellem institutionerne og effektivisere beslutningsprocessen.

Sikkerhed om indgåede aftaler

Aftaler indgået ved første- og andenbehandlingen og ved tidlige aftaler ved andenbehandling vil som praksis blive bekræftet i form af et brev fra Corepers formand (Rådet) til formanden for det ansvarlige udvalg i Europa-Parlamentet eller vice versa.

I erklæringen præciseres desuden, at der ikke kan foretages ændringer i en tekst, der er nået til enighed om, uden eksplicit godkendelse fra både Europa-Parlamentets og Rådets repræsentanter på det relevante niveau.

Øget åbenhed i EU-beslutningsprocessen

Med erklæringen fastslås det, at arbejdsdokumenter benyttet under forligsproceduren gøres tilgængelige i hver institutions register, så snart proceduren er afsluttet. Dette bidrager til at øge åbenheden i beslutningsprocessen.

Oplysninger om en sag, som står umiddelbart overfor at blive afsluttet ved førstebehandlingen, bør ifølge erklæringen snarest muligt være let tilgængelige.

Endelig forpligter institutionerne sig til at fremlægge fælles pressemeddelelser og afholde fælles pressekonferencer for at informere om det positive udfald af lovgivningsprocessen. I denne forbindelse fastsættes det, at vigtige retsakter undertegnes ved en fælles ceremoni under overværelse af medierne.

Den normale frist for offentliggørelse af lovgivningstekster fastsættes til to måneder efter, at Europa-Parlamentet og Rådet har vedtaget retsakten.

Baggrund

Europa-Parlamentets rolle i EU-lovgivningsprocessen er styrket ved hver ændring af traktatgrundlaget siden ikrafttrædelsen af Den Europæiske Fælles Akt (EF-pakken) i 1987.

Samarbejdsproceduren, som blev indført med Den Europæiske Fælles Akt i 1987, var således det egentlige gennembrud for Europa-Parlamentet, da proceduren gav Europa-Parlamentet nye muligheder for indflydelse.

Den fælles beslutningsprocedure, som blev indført ved Maastricht-traktaten i 1993, ligestiller Europa-Parlamentet med Rådet som lovgiver indenfor en række områder. Denne procedure vil med ikrafttrædelsen af reformtraktaten blive den mest anvendte beslutningsprocedure³

Amsterdam-traktaten, som trådte i kraft i 1999, medførte en udvidelse af anvendelsesområdet for den fælles beslutningsprocedure. Proceduren blev samtidig ændret, så det blev muligt at opnå enighed mellem Europa-Parlamentet og Rådet under førstebehandlingen. Der skete samtidig en opstramning af de enkelte faser i proceduren.

Med venlig hilsen

Niels Sørensen
(lokal 3321)

³ Reformtraktaten medfører en udvidelse af anvendelsesområdet for den fælles beslutningsprocedure. Det betyder, at de fleste politikområder vil have hjemmel i artikler i traktaten, som fremover kræver enighed mellem Europa-Parlamentet og Rådet. Kommissionen vedtager dog fortsat flest retsakter; ca. 50 % af alle direktiver og op mod 90 % af alle forordninger vedtages således som gennemførelsesretsakter af Kommissionen (komitologi). Kommissionsforordninger er oftest kun gyldige i en kort periode.